לדברי האומר פר יום הכפורים קרבן יחיד עושה תמורה או אינו עושה תמורה לאו מכלל דאיכא למאן דאמר דצבור לא מכלל דאיכא למאן דאמר דשותפין גופא בעי רבי א)(אליעזר) לדברי האומר פר יוה"כ קרבן יחיד עושה תמורה או אינו עושה תמורה מאי קא מיבעיא ליה אי בתר מקדיש אזלינן אי בתר מתכפר אזלינן פשיטא דבתר מתכפר אזלינן דא"ר אבהו א"ר יוחנן ב)א המקדיש מוסיף חומש ב והמתכפר עושה בה תמורה ג והתורם משלו על של חבירו טובת הנאה שלו לעולם פשיטא ליה דבתר מתכפר אזלינן והכי קא מיבעיא ליה אחיו הכהנים בקביעותא מתכפרי או דילמא בקופיא מתכפרי ת"ש חומר בזבח מבתמורה וחומר בתמורה מבזבח חומר בזבח שהזבח נוהג ג)ביחיד ד)כבצבור ודוחה את השבת ואת הטומאה ועושה תמורה מה שאין כן בתמורה חומר בתמורה מבזבח ד שהתמורה חלה על בעל מום קבוע ה ואינה יוצאה לחולין ליגזז וליעבד משא"כ בזבח האי זבח היכי דמי אילימא דיחיד מי דחי שבת וטומאה אלא דצבור מי עושה תמורה אלא לאו דפר ודוחה את השבת ואת הטומאה דקביע ליה זמן ועושה תמורה דקרבן יחיד הוא אמר רב ששת לא ו באילו של אהרן הכי נמי מסתברא דאי סלקא דעתך דפרו תמורה דפר שבת וטומאה הוא דלא דחיא הא בחול מקריב קרבה הא ז תמורת חטאת היא ותמורת חטאת למיתה אזלא לא לעולם פרו ומאי תמורה שם תמורה אי הכי זבח נמי שם זבח שם זבח לא קתני ממאי מדקתני חומר בתמורה שהתמורה חלה על בעל מום קבוע ואינה יוצאה לחולין ליגזז וליעבד ואי סלקא דעתך מאי זבח שם זבח והא איכא בכור

לדברי האומר וכו'. רבי מאיר קרייה לעיל קרבן יחיד: **מאי קמיבעיא ליה.** הא ודאי פשיטא לן דאחיו הכהנים מתכפרים בו וקרבן השותפין אין עושין תמורה ומאי מספקא ליה בגוה: **אי נימא אי בתר מקדיש אזלינן.** לענין תמורה והאי יחיד אקדשיה דמשלו הוא בא ולא משל שותפות: **אי בתר מתכפר אזלינן.** והרבה מתכפרים בו: **פשיטא.** דלענין תמורה מתכפר הוי בעליו: **דאמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן.** שלשה דברים בנותן משלו את חובת חבירו: **המקדיש.** בהמתו לצאת בו חבירו חובה שעליו המקדיש הוי בעלים לענין תוספת חומש אם הוממה ובא לחללה אבל אם בא המתכפר לחללה אינו צריך להוסיף חומש דגבי חומש כתיב (ויקרא כז) ואם המקדיש יגאל וגו' מקדיש ולא מתכפר: **והמתכפר עושה בה תמורה.** אבל המקדיש אם המיר בה אינה תמורה דאין ממירין בשל אחרים והאי לאו בעלים דידיה הוא: **והתורם משלו על של חבירו טובת הנאה שלו.** בידו לתתה לכל כהן שירצה ואם בא אחר ואמר הילך סלע זה ותן תרומה זו לבן בתי כהן של זה היא שתרומה שלו שנאמר כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך [וגו'] ונתתה ללוי וגו' (דברים כו) תלה הכתוב הנתינה במי שמעשרה משלו: **בקביעותא מתכפרי.** כשאר המכפרים שהפרישו אחרים עליהן שהקנו להם הבהמה לכפרה אף כאן נקנה להן חלק בו והויא לה חטאת השותפין לענין תמורה: **או דילמא בקופיא מתכפרי.** כלומר אין כפרתן קבועה בו אלא צפה על גב כפרת כהן גדול כדבר הצף על פני המים ואין הקרבן נקרא על שמם וקרבן יחיד הוא. ויצף הברזל (מ"ב ו) מתרגמא וקפא פרזלא: **חומר בזבח.** שבא תחילת הקדש מבתמורה שהומרה בו: **שהזבח וכו'.** ולקמיה מפרש ואזיל בהי זבח משכחת לה: **מה שאין כן בתמורה.** שהתמורה אינה בצבור ואינה דוחה שבת שאין זמנה קבוע ואינה עושה תמורה דכתיב ה) והיה הוא ותמורתו ולא תמורת תמורתו: **שהתמורה חלה.** עלה קדושת הגוף אפילו היא בעלת מום קבוע בשעת התמורה ואם בא לחללה אינה יוצאה לחולין אלא לענין זביחה ואכילה בלבד אבל לא ליגזז וליעבד שאין חילוק בה בין תם לבעל מום דכתיב (ויקרא כז) ו) רע בטוב או טוב ברע ואם המר ימיר וגו': **משא"כ בזבח.** שהזבח אם קדם הקדישו את מומו אין יוצא בפדיונו לחולין ליגזז וליעבד דכתיב בפסולי המוקדשין (דברים יב) תזבח ואכלת בשר תזבח ולא גיזה בשר ולא חלב אבל קדם מומו להקדישו הרי הוא כמקדיש עצים ואבנים לדמי עולה שאין קדושת הגוף עליהן אלא קדושת דמים בלבד ויוצאין בפדיונן לחולין גמורין כדתנן בבכורות (דף יד.) ובשחיטת חולין (דף קל.): **אלא לאו דפר.** יום הכפורים נוהג בצבור כביחיד דחטאת היא וחטאת נוהגת בצבור ועושה תמורה אלמא פר יום הכפורים עושה תמורה: **באילו של אהרן.** דיום הכפורים: **מאי תמורה שם תמורה.** לעולם בפר והאי חומר בזבח מבתמורה דקתני לאו אתמורה דידיה קאי אלא הכי קאמר חומר בזבח מבשם תמורה שאין לך דבר ששמו תמורה דוחה שבת ואפילו התמורות הקריבות: **אי הכי.** דשם קתני זבח נמי שם זבח קתני וכיון דשם זבח תני תנא מאי דוחקיך לאוקומי בחד זיבחא דתשמע מינה דבפרו של אהרן או באילו איירי דילמא הכי קאמר תנא חומר בדבר ששמו זבח מדבר ששמו תמורה שיש זבח נוהג בצבור כביחיד ויש זבח (תמורה) שדוחה שבת כגון לצבור או ליחיד שזמנו קבוע ויש זבח שעושה תמורה כגון קרבן יחיד: **שם זבח לא קתני.** האי תנא אלא בחד זיבחא נקט למילתיה:

לדברי האומר פר יום הכפורים קרבן יחיד עושה תמורה או אינו עושה תמורה כו'. מכלל דאיכא מאן דאמר דשותפות. אף על גב דאיכא למימר דהא דקרי ליה רבי מאיר קרבן יחיד לא אתא אלא לאפוקי מת"ק דקא סתים למילתיה וקאמר קרבנות צבור דוחה שבת וטומאה וקאמר ליה רבי מאיר לא היה לך לומר בהאי לישנא דאין הדבר תלוי בזה כדאמר לעיל אבל מודה הוא דקרבן שותפין הוי ואינו עושה תמורה לדידיה כמו לת"ק ור' ז)אליעזר משמע ליה דקרבן יחיד ממש הוי מדקרי ליה קרבן יחיד דאי לא אתא אלא לאפוקי מת"ק הכי הוה ליה למימר והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול ופסח שאינן קרבן צבור ודוחה שבת וכו' ולמסקנא דמסקינן דרבי ח)אליעזר מיבעיא ליה האי מקיבעא מכפרי או מקופיא היינו ספיקי' דמספקא ליה אי קרבן יחיד דר"מ דווקא או לאו דווקא אלא לאפוקי מת"ק קאתי כדפי': **אחיו הכהנים בקביעותא מכפרי או בקופיא מכפרי.** הכא משמע אי מקופיא מכפרי אז עושה תמורה אע"ג דאיכא טובא דמכפרי בה מקופיא לא חשיב קרבן שותפין ועושה תמורה ותימה דאמרינן בזבחים בפ"ק (דף ה:) הניח בהמה לשני בניו ומת קריבה ואין ממירין בה משום דאין שותפין עושין תמורה אע"ג דמסיק התם דיורש לא מכפר אלא מקופיא ויש לומר התם דליכא אלא יורשין דמכפרי ביה מקופיא חשיב קרבן שותפין אבל הכא דאיכא כהן גדול דמכפר ביה מקיבעא לא חשיבא כפרה דידהו כלום וכמאן דליתא דמי ולא חשיב קרבן שותפין ומימר בה ט): **או דילמא מקופיא מכפרי.** וביתו נמי מקופיא מכפרי דאי לאו הכי הויא ליה דשותפין ואין עושין תמורה: **חומר בתמורה כו'.** תימה לי אמאי לא חשיב שהתמורה חלה אפילו בטעות דאמר יהיה (ויקרא כז) לרבות שוגג כמזיד מה שאין כן בזבח דהקדש טעות אינו הקדש באותו זבח שדוחה שבת וטומאה ואע"ג דמעשר בהמה נמי ישנו בטעות שאם קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתן מקודשין הכא לא איירי במעשר שהרי אינו דוחה שבת וטומאה ויש לומר דשמא תנא ושייר דאיכא נמי מילי אחריני אי נמי לא קא חשיב אלא מילי דאידי ואידי חיילא אלא דהאי עדיף וחמור מהאי אבל בטעות דתמורה חיילא וזבח לא חייל כלל לא קא חשיב: **תמורת חטאת היא ותמורת חטאת למיתה אזלא.** ולא מצי לשנויי רבי שמעון היא י)דלית ליה מיתה בחטאת שותפות דמ"מ רעייה אית ליה: **ואי ס"ד מאי זבח שם זבח האיכא בכור ומעשר וכו'.** הא דלא אוקמה בזבח שלמים דנוהגין בצבור כביחיד דאיכא שלמי צבור ואיכא שלמים דדחו שבת וטומאה כגון כבשי עצרת ואיכא שלמים דעושין תמורה כגון שלמי יחיד יש לומר כיון דלא שוו להדדי שלמי צבור דזה ליום ולילה ולפנים מן הקלעים לזכרי כהונה וקדשי קדשים ושלמי יחיד לשני ימים ולילה אחד ובכל העיר לכל אדם וקדשים קלים הן לא הוה כייל להו תנא למיקרינהו זבח סתמא ובעולה או בחטאת לא אוקמיה שאין בצבור כביחיד ויש מהן מן העולות והחטאות שדוחין שבת וטומאה ויש מהן עושין תמורה יש לומר כיון שאין כל אלו הדרכים נוהגין בכל העולות לא הוה קרי ליה תנא זבח בסתם:

נוקמה

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פ"ז מהלכות ערכין הלכה ד:

לג ב מיי' פ"א מהלכות תמורה הלכה ד:

לד ג מיי' פ"ד מהלכות תרומות הלכה ג:

לה ד ה מיי' פ"ג מהל' תמורה הלכה ה:

לו ו מיי' שם פ"א הלכה י:

לז ז מיי' פ"ד מהלכות פסולי המוקדשין הלכה א ופ"ג מהלכות תמורה הלכה א:

◆

רבינו חננאל

לדברי האומר פר של יום הכפורים קרבן יחיד הוא עושה תמורה או לא. כלומר אם ימירהו כהן גדול נתפסה תמורתו אי לא. א) (ולעולם ר' אלעזר היא דא"ר אלעזר) המקדיש כשפודה הקדישו מוסיף חומש והמתכפר הוא המימר. התורם משלו על של חבירו טובת הנאה שלו. כלומר נותנו לכל כהן שירצה. [ושנינן] הא דא"ר יוחנן פשיטא ליה לר' אלעזר, מיהו הכי קמיבעיא ליה לר' אלעזר, אחיו הכהנים בקביעותא מתכפרים, וכיון שנקבעו בזבח נעשה זבח של שותפין ואינו יכול המקדיש להמיר שהרי גם אחרים מתכפרים בו. ותנן (לא) [דאין] השותפים עושים תמורה. או דלמא בהיקיפא מתכפרים, כלומר אין לאחיו הכהנים בפר כהן גדול כלום עד שעת הקפת הוידוי, וכשמתקבצין ביום הכפורים להאזין הוידוי באותה שעה מתכפרים, ואם מימר מקודם לכן תמורתו תמורה אי לא. ת"ש מיהא דתני בתוספתא בתמורה חומר בזבח מבתמורה שהזבח דוחה שבת וטומאה ונוהג ביחיד כבצבור ועושה תמורה, מה שאין כן בתמורה. ותנינן בסוף תורת כהנים והיה הוא, הוא הקודש עושה תמורה ולא תמורתו עושה תמורה, ומוקים לה להאי זבח דקתני הכא פר כהן גדול הוא, ודחי שבת וטומאה משום דקביע ליה זמן. ותנינן כל הקבוע לו זמן מן התורה דחי שבת ודחי טומאה ועושה תמורה דקרבן יחיד הוא, ש"מ בהיקיפא מתכפרי. ודחי רב [ששת] ואמר הכי, האי זבח לא יכלת למימר דפר כהן גדול הוא, אלא האי זבח אילו של כהן גדול הוא שהוא עולה, ותמורת עולה אע"ג דקרבה עולה, כדתנן תמורת עולה וולדותיה הרי הן כעולה טעונה הפשט וניתוח, אינה דוחה לא שבת ולא טומאה דלא קביע לה זמנא, אבל הפר של כהן גדול ביום הכפורים חטאת היא ותמורת חטאת למיתה אזלה, דתנן בתמורה תחלת פרק ד' וולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה כולן ימותו וכיון דלמיתה אזלו [למאי] הוצרך לומר שאינה דוחה לא שבת ולא טומאה. ופרקינן מאי תמורה שום תמורה. פי', לעולם פר כהן גדול הוא והאי דאמרת תמורתו למיתה אזלא ודאי הכי הוא, אלא האי דקתני מה שאין כן בתמורה לאו אהאי דא' ועושה תמורה קאי, אלא אתמורה דעלמא דחיילא עלייהו תמורה, עלה תני אינה דוחה את השבת ולא את הטומאה. ואקשינן אי הכי האי דקתני זבח נוקמה שם זבח ולא פר כהן גדול, וא"ל לא יכלת למימר שום זבח קתני, דקתני סיפא דהא מתניתא חומר בתמורה שהתמורה חלה על בעל מום קבוע ואין יוצא לחולין ליגזז וליעבד, מה שאין כן בזבח. ואי ס"ד שום זבח, הא איכא בכור ומעשר דחלין על בעל מום קבוע ואין יוצאין לחולין ליגזז וליעבד, אלא שום זבח לא קתני ומאי שנא.

מסורת הש"ס

א) [צ"ל אלעזר], ב) תמורה ב: י. זבחים ו. נדרים לו:, ג) ס"א בצבור כביחיד, ד) ובצבור. רש"א, ה) [ויקרא כז], ו) [צ"ל טוב ברע או רע בטוב], ז) צ"ל אלעזר, ח) צ"ל אלעזר, ט) [ועי' תוס' זבחים ו. ד"ה מקופיא], י) [תמורה טז.].

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בת"י ד"ה ומאי וכו' ומיהו אומר רבי דהתם מעיקרא בהוריות וכו' כצ"ל: **ב]** בא"ד שאינו בא על חטא אין מניחין וכו'. צ"ל שאינו בא על חטאת מבורר אין מניחין וכו': **ג]** צ"ל דבעיין וכו':

◆

מוסף רש"י

המקדיש מוסיף חומש. אדם שנדר קרבן והפרישו חבירו משלו להתכפר בו הנודר והומם ובא לחללו, אם המפריש מחללו מוסיף חומש ואם המתכפר מחללו אינו מוסיף חומש, דתלייה רחמנא לחומש במקדיש דכתיב (ויקרא כז) ואם המקדיש יגאל את ביתו ויסף חמישיתו ואם גאל יגאל את השדה המקדיש אותו (זבחים ו.) או: שאם רוצה לפדות הקדשו כגון שנפל בו מום, יכול לפדותו ומוסיף חומש, אבל מימר אינו מוסיף חומש דכתיב אם המקדיש וגו', על הקדש ראשון אתה מוסיף חומש ולא על הקדש שני כגון תמורה, ע"א שאם הקדיש בית או שדה ואתו בעלים לפדותו לא פרקי בלא חומש דכתיב ואם המקדיש יגאל ויסף חמישיתו, אבל אם גאלו אחר לא חייביה רחמנא ליתן חומש (תמורה ב:). **והמתכפר עושה בה תמורה.** שאם הפריש ישראל קרבן כדי שיתכפר בו חבירו ישראל ואמר המתכפר זו תחת זו תמורתו תמורה ולוקה, דכיון שהופרש לצרכו קרינא ביה קרבנו דבתר המתכפר אזלינן (שם) דאיהו הוי בעלים דידיה (זבחים ו.). **והתורם משלו על של חבירו.** מתבואה שלו על טבלין של חבירו לפוטרו מן המעשרות, **טובת הנאה שלו.** של תורם, שיכול ליתנו לכל כהן שירצה, אי נמי אם אמר לו ישראל הילך סלע זה ותנה לבן בתי כהן, הוי אותו סלע של תורם ולא של הנתרם בשבילו ולא מצי טעין הלה כיון שנתרמה על טבל שלי נמצא דנותן סלע על של עצמו. הך מילתא דר' אבהו תלת מילי נינהו (תמורה ב: וכעי"ז שם י.).

◆

תוס' ישנים

שייך לעמוד קודם

דהתם (איכא למימר התם ד) מעיקרא בהוריות סבר טעמא דר"ש משום דאין חילוק בין שותפין לצבור, אבל לפי מסקנא דספ"ק דהוריות מצינו למימר דלר"ש נמי מת אחד מן השותפין פטורין (דמוקמינן) [ומוקמינן] לה להך ברייתא דהתם כר"ש כדמוקמא רב יוסף לעיל, והשתא קשה דנ"מ טובא בין השותפין לשל צבור ואפילו לר"ש כדפרישית ומה דוחק כאן תלמודא לאשכוחי נפקותא. ונראה לרבינו דהכא בשמעתין לא מצי משכח הך נפקותא דודאי גבי שותפות ב"ד כגון פר הבא על חטאת חלב ודם יש חילוק בין מת אחד מן (השותפין) הצבור אבל גבי פר חטאת דיוה"כ שאינו בא על חטאת [מבורר] אין מניחין מלהביאה בשביל אותו כ"ג שמת [ד]אית לן למימר דבין לר"י בין לר"ש ראויה היא להקרבה ואינה נדחית כלל בשביל מיתת האחד ואין חילוק בין צבור לשותפין בזה, ואף על גב דבעי לאיתויי ראיה התם לעיל משעיר ראש חדש שבא מתרומת הלשכה שאינו בא על חטאת מבורר ואע"ג דאיכא אינש דמיית ומייתינן ליה מדידיה ולא אמרינן דאין מיתתו דוחה אותו, התם ודאי יש לחוש כי שמא כל המעות שלו וכי האי גוונא ודאי קפדינן, אבל [כ]שאין לו אלא חלק בו לא קפדינן כי הכא בפרו של אהרן. ולי נראה דלא קשיא ולא מידי דנהי דודאי נ"מ בין צבור לשותפין היינו כגון שני בני אדם או שלשה או כגון ב"ד שיכולין למות כולן, וכיון שמת אחד מהן נדחה הקרבן, אבל פר הבא על כל השבט בהא ודאי לא נ"מ אי מיקרו שותפין אי צבור, דכי היכי דאין חטאת צבור מתה לפי שאין מיתה בצבור הוא הדין נמי בשבט אחד מהאי טעמא דצבור נינהו כדאמרינן בבבא בתרא [קטו, ב] גמירי דלא כלה שבטא וקרינא בהן שפיר ראויה כפרה זו שתכפר על יוצאי מצרים, והא דקאמר אביי בסוף פרק קמא דהוריות [ו, א] דחטאת השותפין (מתה) שמעינן ליה לרבי שמעון דלא [ל]מיתה אזלא ומייתי [הברייתא] דפר ושעיר של יום הכפורים כו' ודחי ליה רב יוסף כהנים קאמרת שאני כהנים דעם לעצמן הן וחטאת צבור נינהו, אבל אביי היה סבור דשותפין נינהו, ול"ג התם שעירי ע"ז כי הכא דאי גרס ליה הוה מצינן למימר דלא מייתי ראיה מפר של יום הכפורים דהתם ודאי של צבור מיקרי אלא מייתי ראיה משעיר ע"ז דאית ליה לר"ש דבית דין נמי מייתי, והילכך קרי ליה חטאת השותפין ומשום בית דין, אבל פר של יום הכפורים חטאת צבור הוא, והשתא אתי שפיר דלא תיקשי דמאי שנא [ד]קרי [ליה] אביי הכא (ליה) חטאת צבור (והשתא) [ו]התם קאמר [שמעינן] ליה לרבי שמעון דאמר חטאת השותפין לא למיתה אזלא כו' וקרי ליה חטאת השותפין, דהתם קאי אפר ושעירי ע"ז [ד]מייתי ב"ד והכא קאי אפר יום הכפורים, אבל התם אין לגרוס שעירי ע"ז ולומר דפריך מינה מדלדחי אמר רב יוסף כהנים (קאמרי) [קאמרת], ומהאי טעמא נראה ליה(ה) דל"ג ליה הכא דאי גרס ליה היה (קשה) לו משעירי ע"ז דב"ד מייתי אם לא תאמר דקאמר אהני [דמ]של צבור, מיהו שמעתין אתיא שפיר דבעי[ין] דקאמר הכא מאי נ"מ אי קרינן לפר

א) [נראה דל"ל ופרכינן הא דר"א דר"י הוא דאמר ר' יוחנן המקדיש וכו'.]